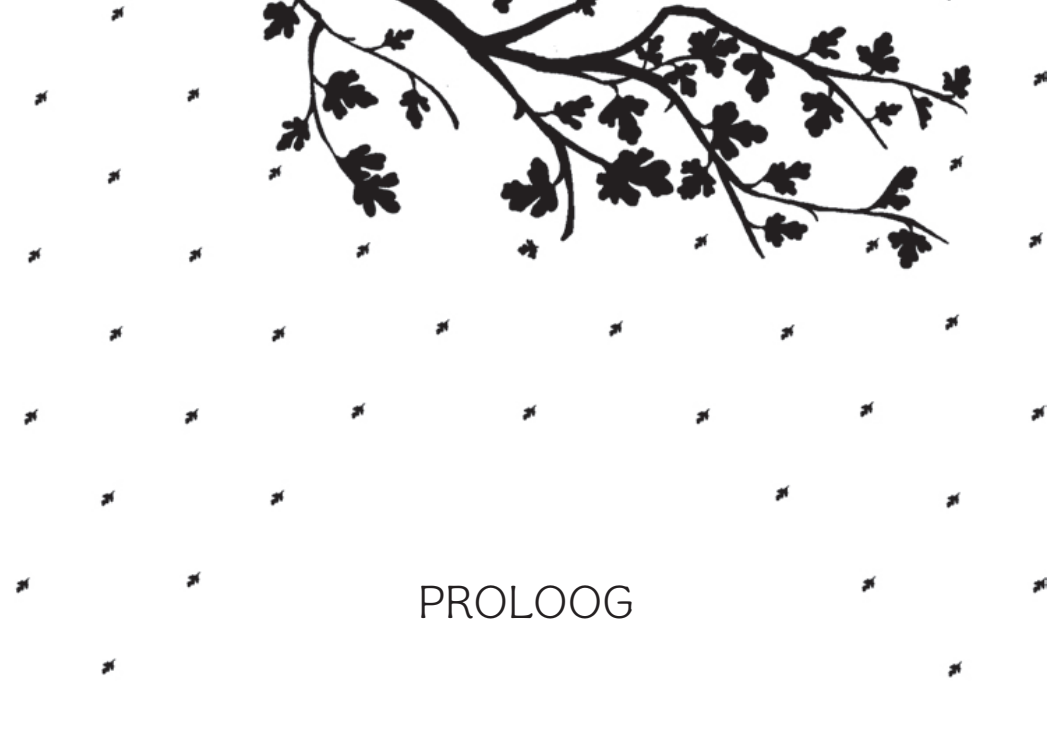

PROLOOG

Er was eens een meisje met een leven als een droom, gesponnen uit gouddraad.

Ze woonde in een groot, doolhofachtig huis ver buiten de stad. Het huis was al vele generaties in het bezit van haar vaders familie en ze was er dol op. Ze was dol op de wirwar van gangen en kamers die op de vreemdste manieren met elkaar verbonden waren, op de enorme ramen en de eeuwenoude balken.

Het was een groot huis en haar vader was een groot man. Niemand kon paardrijden zoals hij, schieten zoals hij of haar in de lucht gooien zoals hij. Ze kon zich niet heugen wanneer ze voor het eerst op een paard had gezeten; het was alsof ze sinds haar geboorte wist hoe ze over open velden moest galopperen. Haar vader nam haar mee op tochten over zijn land en vertelde dan spannende verhalen over stoutmoedige avonturen.

De moeder van het meisje was een waas van honingkleurig haar en blauwe ogen. Ze was een zachte stem en tedere armen. ‘Broos’ noemde de vader haar, wat betekende: niet hard praten, niet hollen, niet rommelen. De vertrekken van haar moeder waren stil en vredig als die van een betoverde sprookjesprinses.

Het meisje wist alles over sprookjes omdat haar moeder die altijd voorlas terwijl ze met haar vingers haar blonde krullen kamde. Verder leerde haar moeder haar te naaien, en zo de mooiste creaties te maken uit niets anders dan stof en gesponnen draad – ook een soort magie in de ogen van het meisje.

Alles was goed en de dagen waren als nette steken in een prachtig wandkleed.

Maar toen het meisje negen was, begon het gouden leven uiteen te rafelen.

Haar moeder stierf: van de ene op de andere dag ontglipte ze hun, als een kaars die met het verstrijken der maanden en weken steeds verder opbrandde om uiteindelijk te doven.

Gelukkig had het meisje haar vader nog, met wie ze hechter werd dan ooit. Hij was haar hele wereld en zij was zijn schaduw, die hem volgde waar hij maar ging.

Toen, nog geen jaar na haar moeders dood, hertrouwde de vader van het meisje.

In het begin was ze opgetogen dat ze een stiefmoeder en twee stiefzussen kreeg, maar haar nieuwe familieleden bleken kil en wreed. Haar vader begon te verdwijnen: van ’s ochtends vroeg tot ’s avonds laat bleef hij weg van huis. Hij nam zijn schaduw niet mee.

Amper een jaar na de bruiloft gebeurde het ondenkbare. Op weg naar huis kreeg de vader van het meisje – de beste ruiter van zeven graafschappen – een paardrijongeluk. ‘Een konijnenhol’ werd haar verteld. Hij was van zijn paard gevallen en was op slag dood.

Het was onmogelijk. Haar vader nam elke dag hetzelfde pad door het bos; er was geen denken aan dat hij zich zo makkelijk van zijn paard zou laten gooien. Het meisje wist heus wel hoe een leugen om bestwil klonk. Ze zag de tevreden glimlach achter haar stiefmoeders zwarte sluier en diep in haar hart wist het meisje de waarheid: dat ze samenwoonde met een koelbloedige moordenaar.

Maar ze had geen bewijs, niemand om in vertrouwen te nemen.

En ze had een akelig voorgevoel dat zij wel eens de volgende zou kunnen zijn.

Dus deed het meisje wat elke zichzelf respecterende jonge heldin zou doen.

Ze zwoer dat ze zich op een dag zou wreken.

En toen liep ze weg.

Deel een

Londen

oktober 1899

HOOFDSTUK EEN

Niet veel mensen wisten wanneer ze zouden sterven, maar ik wel, tot op de minuut nauwkeurig. Op 25 november 1899, klokslag middernacht, zou Iris Penelope Scott-Holland sterven. Dat stond in de brief in mijn handen.

Zuchtend sloot ik mijn ogen en verfrommelde het papier tussen mijn vingers.

Het was lang geleden dat ik *Iris Scott-Holland* was. Bijna zeven jaar terug was ik van huis weggelopen en volgens de detective die ik van mijn zuurverdiende geld had ingehuurd, hoefde je maar zeven jaar vermist te zijn voordat je wettelijk kon worden doodverklaard.

Het kwam niet als een verrassing dat mijn stiefmoeder kennelijk de dagen had geteld.

De slotzinnen van de brief dansten als zonnevlekken achter mijn oogleden.

Helaas moet ik u informeren dat de tijd niet in ons voordeel werkt, juffrouw Grey. Als u wilt handelen, zult u snel moeten zijn.

Zeven jaar was ik weg van huis. Zeven jaar was vader dood. Zeven jaar waren mijn vragen onbeantwoord gebleven. Misschien was het tijd om daar verandering in te brengen.

‘Kniezen om liefdesbrieven doe je maar in je eigen tijd,’ jaagde Annie me op toen ze binnenkwam. ‘Madame wil dat het borduurwerk voor de japon van lady Flintlock vandaag nog afkomt.’

Annie was niet bepaald hoe iemand zich een beschermengel voorstelt. Ze was klein en leek in een permanente staat van boosheid te verkeren, met grauw grijs haar en een angstaanjagend norse blik. Ze was geen warm persoon, ze had nog nooit één woord van genegenheid tegen me gezegd en toch had ze op mijn elfde mijn leven gered.

Helemaal alleen was ik aangekomen in Londen, een beeldig, verwend kind dat geen idee had hoe het er in de echte wereld aan toeging. Gelukkig voor mij had Annie me in huis genomen (tijdelijk, had ze gezegd) en toen ze ontdekte dat ik buitengewoon goed kon naaien, had ze een baan voor me geregeld bij Madame Solange, de ‘kleermaakster’ waar ze werkte.

Ik had oog voor kleur, belangstelling voor de laatste mode en vaardige vingers. Nadat Annie wat van mijn borduurwerk aan Madame Solange had laten zien, nam die me in dienst als assistent-kleermaakster en toen mijn nieuwe werkgever me om mijn naam vroeg, gaf ik haar mijn moeders meisjesnaam. Iris Scott-Holland werd Iris

Grey en met alle plezier ontdeed ik me van mijn oude naam en mijn oude leven, als een winterjas op de eerste zonnige dag van het jaar.

Zeven jaar later waren de ontwerpen van Madame Solange erg in trek. De jurken die ik maakte gingen voor steeds meer geld van de hand – niet dat ik daar veel van terugzag. Het was mijn taak om dankbaar te zijn voor de kans. En dat was ik, echt waar.

Elke dag zat ik te naaien in de kleine werkruimte, omgeven door rollen stof in alle kleuren van de regenboog. Ik genoot van het werk, dat bovendien perfect was voor iemand die een schim wilde blijven; geen enkele dame dacht graag aan de vingers die haar jurk in elkaar hadden gezet, en dat was precies wat ik wilde.

‘Ik ben bijna klaar,’ zei ik tegen Annie, waarna ik de brief kordaat in vieren vouwde en onder een lap donkerrode zijde schoof. ‘Hij is op tijd af voor de pasbeurt van morgen.’

‘Alwéér lady Flintlock?’ Claire, het model van de winkel, kwam binnengezeild. ‘Ik vind het zo ellendig om als mannequin voor haar te paraderen; ze is een naar oud mens. De vorige keer zei ze dat die mooie blauwe jurk waarschijnlijk wel zou staan bij een draagster die minder als een werkpaard was gebouwd.’ Claires ogen werden groot van ellende. ‘Een wérkpaard.’

Claire was zeventien en een schat, met enorme bruine hertenogen en een grote bos zwarte krullen. Ze werkte pas sinds kort bij de winkel en probeerde nog steeds mijn vriendin te worden. Ik ontmoedigde dat zoveel mogelijk.

Wie op de vlucht was, had geen vrienden.